

SÁROSPATAKI

IFJUSÁGI KÖZLÖNY

XLIX. ÉVFOLYAM

Főszerkesztő:
ORBÁN JÓZSEF

Társzerkesztők:
Palumb Gyula, Koncz Sándor,
Dobos Zoltán, Ruzskey Endre.

Felelős szerkesztő:
HEGEDÜS IMRE

1933. NOVEMBER HÓ.

SZERKESZTŐSÉG ÉS
KIADÓHIVATAL:
SÁROSPATAK
FŐISKOLA.

MEGJELENIK JULIUS ÉS
AUGUSZTUS HÓ KIVÉ-
TELÉVEL HAVONKÉNT.

ELŐFIZETÉS:
EGÉSZ ÉVRE 3 P
FÉL ÉVRE 1.50 P
EGYES SZÁM 30 FILL.

1933. NOVEMBER 15.

Telkibányi

T A R T A L O M:

h. 1.: Reformáció. — Magó Ferenc: Előtte a puszta télnek... — Kovács István: Tükör előtt. — Vasadyné Nagy Szeréna: Számtandolgozat. (Vers) — Hegedüs Imre: Imádsághatalom. — Tóth Gusztáv: Vasárnapi dalok. (Vers) — Palumb Gyula: Pataki tartomány a Cserkész Államban. (Vége) — Gróf Haller Gábor: Vonaton. — Ruzskey Endre: Iskolai önképzés. — K. I.: Falu. — Kedves Olvasóink. Meghívó. — Híreink. — Szerkesztői üzenetek.

40 év óta áll fenn
id. Szepeffy István
villanyerőre berendezett
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Fodrász-

és borbélymunkák

Sárospatak,

☞ a Patikaközben. ☞

legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

*a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.*

**Szórakozni jól
és olcsón**

csak a

Comenius Mozgóban

lehet,

mert állandóan a legjobb han-
gos filmek kerülnek műsorra.

**Diákoknak
kedvezmény!**

**A
diákság
legolcsóbb
bevásárlási
forrása!**

Illatszer, pipere és
divatáru cikkekben

NEUMANN MÓR

REFORMÁCIÓ.

Az ember élete örökös válságsorozat és egyúttal örökös váltság keresés. A keresztyén embernek van egy normája, mely az Ige, melynek testetöltője Jézus. A keresztyén ember vágya, — a Krisztus arcára való formálódás. Az embernek ez az arca meg is volt a bűn előtt, de az elbukással mindinkább deformálódott. Ezt az állandó deformálódást érezte s a mindenkori deformáltság fájdalmas tudatában mindenkori reformációra törekedett. Ami áll az egyes ember életére, ugyanaz áll a közösség életére. A keresztyén közösség élete az egyházban nyilvánul meg. Az egyház is állandóan válságban van ; de ha a válságot az Ige váltságot adó erejével kiküszöböli, ha emberi gyarlóságghalmazokkal nem emel gátat az Ige böven hömpölygő folyásának, akkor az egyház saját keretei között reformálódhatik. Az egyházon belül mindig van valaki, egy kis dús csirázatú mag, akinek lelkét az Ige rabúl ejtette, aki mint sűrű a közeledő vihartól való félelmében felsikolt. Ez a kis mag mint élesztő a tésztát, megerjeszti az egész közösséget, ha megmaradhat a keretek között. Ha nem közösítik ki, nincs baj, megtörténik a belső megújulás, a belső reformáció.

Azonban akkor van meg a nagyobb baj, ha ez az erjedés széttöri a régi kereteket, mint új must, a régi korhadat dongájú hordót és a drága nedv edény nélkül szétömlik, melyet mohón nyel be a föld szomjas homokja. Ez vonatkozik a szektákra. De van aztán egy harmadik eset is, amikor ezt az erjedni kezdő magot a nagy közösség kiveti magából, mert az ő közösség-keretei annyira megszűkültek, annyira összezsugorodtak és megkeményedtek, hogy azt a forrást nem bírná ki. Így volt a római egyház is. Nem engedte, hogy a Luther lelkében csirázó mag erjedésbe hozza az egyház életét, inkább kilökte, inkább kítaszította magából, mintsem engedte volna forrni azt, és a felszínre gyűlő mocskot kanalazta volna ki s távolította volna el magából. Ő Luthert kiközösítette. Annyira közellátó volt, hogy nem vette észre azt a szörnyű deformáltságot, válságtorlaszt, mely az egyének lelkében felhalmozódott. Nemcsak a Luther lelkében lángolt fel a váltság keresés fáklyája, hanem más szunnyadó mécsék és fáklyák is tüzet fogtak és megtörtént az új falak építése az egyetlen fundamentumra.

Kálvin elkezdett építeni, aztán folytatták tovább és folytatjuk mi is. Azonban ne gondoljuk, hogy a válságot az egyetlen reformációval örökre kiküszöböltük az egyház életéből; a deformálódás a mi emberi voltunknál fogva tovább tart és azért egy mindenkori reformálódásra van szükség. Van egy láthatatlan Egyház, ennek képére kell állandóan visszaformálódni a látható egyháznak. Kálvin klasszikus szavaival:

Ecclesia semper reformari debet!

h. i.

ELŐTTE A PUSZTA TÉLNEK...

Patakra beszökött az ős — mondaná Ady Endre. Valóban minden költői kép nélkül is láthatjuk, hogy a nyár cikkázó fényességű napjai elrepültek. Az iskolakert üdítő levegője hűvösre fordult. A falevelek szép csendben lehullottak és sárga takaróval vonták be a kert földjét. Az eddig sűrűn álló fák lombjaikat veszve ritkán állanak. Önkéntelenül is eszébe jut az embernek, hogy tavaly is így volt. Előbb ragyogó, napfényes reggelek, azután lassan hűvösödő nappalok, majd lehullott a fák levele és lassan-lassan ős lett.

Amint a tavasz fokozatos beköszöntésével kiderülnek az arcok, eltűnnek a gondok, az ős megjelenésével épen a fordítottja történik ennek. A vidám mosolygás eltűnik az arcokról és az emberek komorakká lesznek. Legfeljebb csak a lelkük mélyén ringatódzik az örömek kicsiny csónakja, amikor látják az ősnek különös, színekben gazdag változatú mosolygását, amely csak néha, a napfény ritkán megjelenő sugarain keresztül szórakoztatja az embereket és űzi el egy pillanatra az emberi arcról a mindinkább megjelenő gondot.

A hirtelen megjelenő tavasz ellenállhatatlan erővel csalja ki a szabadba, szemkápráztató szépségekbe öltöztetett kertjébe, a természetbe az eleven diákat. A lassan, de egyik napról a másikra mindjobban közeledő, komoly ős pedig bekényszeríti a szoba szűk, szoros keretei közé nemcsak a diákat, hanem a diákok sok örömet okozó játékaiban gyönyörködő komoly tanárt is. A tavasz a maga ragyogásával, pajzanságával csintalanná, a bőrében alig férővé tette a gyermeket, az ős pedig a maga rövid napjaival és hosszú éjszakáival mintha kevesebb mosolygást engedélyezne a gyermekek arcán is.

A természet az ős által pihenőre tér, hogy tavasszal új életre ébredjen.

A diák az ős megjelenésével mindig gyakrabban kezdi elővenni a maga könyveit és a tanulás komoly munkája közben öntudatlanul is készlődik a tavasz ünnepélyes fogadtatására.

Amint az ős a lehulló falevelek milliói által színessé teszi a földet, épenúgy megszínezi az emberi lelkeket is, amint változást okoz a természetben, épenúgy átalakítja az emberek gondolkozását és életmódját is.

Az ős megjelenésével a természet megkezdi a maga látszólagos pihenését, az emberek közül azonban nagyon sokan, különösen akiknek szerszámuk a könyv, ilyenkor kezdenek el igazán dolgozni. Ezt a munkát

nagyon sok embernél izgalmassá, színessé, változatosá teszi az őszt által bejelentett s lassan elkövetkező télnek a számtalan gondja.

A gyermek, a vígan futkározó diák arcáról a napsugár eltűnése, a hűvös őszi szellő, a felnőtt ember arcáról pedig az életnek ezer gondja űzi el az éltető mosolygást és cseréli fel a holnap elé való ábrándos tekintettel. A játszani, szaladgálni vágyakozó diák napfényes, későn esteledő tavaszi napokról álmodozik, a felnőtt ember pedig várja a tavaszt, hogy megszabaduljon a rideg őszi s azokat követő téli gondoktól.

Előtte a pusztá télnak, lehullott sárga falevelek, hideg őszi napok között, kevés reménnyel biztató tavasz felé nagy reményekkel tekintgető magyar diák, hogyan készülsz az elkövetkező őszt által szobádba szorítva egy új magyar tavasz ünnepélyes fogadtatására? Mennyit dolgozol az őszt és a tél sötét, az arcodat is gyakran elborító napjaiban csendesen, fáradhatatlanul, küzködve bár, de reménységgel telve a várva-várt, ragyogó díszbe öltözött magyar tavasz megvalósításáért?! *Magó Ferenc.*

T Ü K Ö R E L Ő T T.

M U N K A.

(Elmélkedés.)

Nelémias : 4 : 19 : A munka felette sok és messzeterjedő...

II. Timotheus : 2 : 3 : Te azért a munkának terhét hordozad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.

Munka. Egyetlen szó fekete betűkkel fehér papíron; felette írva: tükör előtt, alatta két *ige* az Élet könyvéből, kijelentő és parancsoló mondat. Igen, az ige tükrében nézzük életünk meghatározóját a munkát s e tükör előtt állva, látások támadnak, parancsok hangzanak.

Munka. E szóban gondolatok, érzések, hévek garmadája jelenik meg s visszhangot ad egy-egy élethúr ütésükre. Egyik ember boldogan tesz bizonyosságot: a munka öröm, áldás, szolgálat, kedves teher, királyi megbízás, a másik ember keservesen panasolja: a munka átok, nyög, szörnyű iga, hiábavalóság. Képzettársításunk tovább halad s a munka mellé odaállítja a munkást: testi, szellemi és lelki munkást, amint forgolódik, szorgoskodik, vagy duzzog, méltatlankodik munkája közben. Egyik oldalon teljes odaadás: hit, másik oldalon elégedetlenség, reménytelenység, lemondás. Megjelennek előttünk a munkaképtelenek, a munka elcseszettjei, hősei, a látástól vakulásig munkálkodók s mindenik szól valamit a munkáról.

Minden munkát és munkást az határoz meg félreismerhetetlenül: hogyan viszonyul lélekben Istenhez, Krisztushoz a munka *forrásához*, a munkások munkásához, munkaadóójához.

Sok a munka, „felette sok és messzeterjedő“ mondja Nehémias az előljárókhöz, főemberekhez és a többi néphez, azonban erős hittel hiszi, hogy Isten egységbe tartja a munkásokat, hadakozik értük s megépül a *békesség városának* kőfala. Ma is időszerű: a munka felette sok és messzeterjedő! Minden munkaágra érvényes e *kijelentés*, de legfőképpen a minden munkást és munkát sorsdöntően meghatározó *lelki munkára*. Ha előbb

azt mondtuk, hogy az Istenhez való lelki viszonyulás jelzi a munka és munkás értékét, akkor a lélekért való munka a legértékesebb, a legkívánatosabb. Itt a kulcsa minden nehézség megoldásának, záloga a *békesség* erős fala megépítésének. Felette sok és messzeterjedő munka kell a bibliai munka- és munkás-fogalom, a sáfár és sáfárság gondolatának lelkekbe vésésére. Ez a munka nemes és nemesítő; ez a munkásság *az élet sója*, mely megóv a *romlástól*.

Messzeterjedő, türelmes munka kell e *lelki* munkához s lehetetlenséggel állanánk szemben, ha nem hittel munkálnánk. „Minden nemes munka „lehetetlen“ eleinte. Valóban az, mert minden nemes munka lehetőségei szétszórta hevernek a Végtelenben, rendezetlenül, megtalálhatatlanul mindenki számára, csak a hit számára nem“, mondja Carlyle: Munka és hit c. művében. Hit által leszünk Isten munkatársai s Krisztus jó vitézei, harcosai. Mindenkire esik ebből a munkából egy részlet: *teher*. Ki az, aki nem akar teherhordozója lenni a Krisztus ügyének? Ifjú Timótheusként kell itt munkálkodnunk mindannyiunknak. Senki sincs, aki azt mondhatná, hogy elvégezte a reábízott munkát; bárki légy is, a lélek munkájában „mennyei Atyáddal együtt napestig kell munkálkodnod.“

Amint mindnyájan *felelősek* vagyunk magunkért és másokért, úgy *munkálkodnunk kell* magunkért és *másokért*. Nem te munkálsz, hanem „Isten az, aki munkálja benned, mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből“ s ezért nem fuvalkodhatol fel, mert Isten maga is elvégezhetné e lélek munkálást; örvendj Istenben, hogy munkálkodhatol Ő érette.

Madách hívó lélekkel így adott e gondolatnak kifejezést:

Ámde útag felségében
Ne vakítson el a képzet,
Hogy amit tész, azt az Isten
Dicsőségére te végzed
És Ő épen rád szorulna
Mint végzése eszközére:
Sőt te nyertél tőle dísz, ha
Engedi, hogy tégy helyette.

Harc, küzdelem az élet, gyönyörűsége teher a nagy és messzeterjedő munka reánk eső teherrészlete. Hősök népe! Legyünk mindnyájan a Jézus Krisztus jó vitézei, küzdő harcosai.

Kovács István.

Számtan-dolgozat.

Tiszteletteljes pillantással állok az integrálás csoda-műhelyén. Úgy szeretném megoldani a példát, amit a komor, lángeszű hellén Pythagoras tán játéknak nevez, de ami nekem szörnyű fejtörés!

Alchimista, akinek gyötrő gondja éjjel-nappal újulva feltör, és kotyvaszt, kever, hogy aranya legyen, nem gubbaszt oly nagyon gyötrődve, félve kohójánál, mint én e szám-hegyen!

Vezem a plus cosinus alfa bétát, semmiképp sem a minust, ami kell. Szorozni kezdek csendes megadással, vagy összeadni azzal, amivel osztani kéne: sorban mind hibás!

Kicsengetnek. S mint egyszer Phidias, mikor Zeus villámot szórt az égből szobra elé, én is megrettenek; különbség csupán, hogy ez kontár-munka, az meg tőkély volt, hajdan: műremek.

Vasadyné Nagy Szeréna.

IMÁDSÁG—HATALOM.

A görbe uccájú falu lustán nyúlt el a völgyben. Két felől a völgyből dérvirággal díszített fák kapaszkodtak fel a domboldalra. A falu nyugati végéből egy gyalogút rohant kigyózva végig a pincék felé, melyen négy-öt ember libasorjázott kifelé. A társaság hangos röhejjel kísérte az elől ballagó, dicsőségében lángoló, ma választott községi bírót. Ez apró lábait fürgén rakosgatta, nyaktalan fejét egy félszeg törzsfordítással hátrahátra hajtogatta és öntelten bámulta az utána jövő kortes bandát.

A faluban olyan volt a csend, mintha az Isten jöttét várnák. Egyik kapu előtt is, meg a másik kapu előtt is kiscsoportok álldogáltak, suttogva beszélgettek, de az elfojtott dühük ökölbe szorított markukba rohant. Az izmok megfeszültek, az öklök felemelkedtek, majd lesujtottak az előttük szürkülő semmibe. Itt is, ott is két-három fej összehajolt; az egyik szempárban lobogó szenvedélyes harag átragadt a másik szempárra is és a szemek lángoltak a szürkülő téli alkonyatban.

Négy csendőr talpalt végig a locs-pocsos uccán. A puska végekre tűzött szuronylap kísértetiesen villogtatta meg a piros ablakokból kiszűrődő fénynyalábokat. A tolluk, mint ijesztő halálmadar repdesett sötéten a fejük felett. Ahol elhaladtak, amelyik kapu előtt elmentek, mindenütt kitört a lelkekből a keserű harag zuhogó lávája. A sunyin lehúzott fejek újra felemelkedtek a széles vállak közül s az összeszorított fogsorokból sziszegve sistergett ki a káromkodás.

A csendőrök szinte rohantak kifelé ebből az átok verte barbár faluból, hol igen ritkán esett még meg, hogy bíróválasztáskor emberhalál ne lett volna. Pártos, ellenségeskedő nép lakik itt. Bizony nekik sem esett igen jól a kiszállás, de ami parancs, — parancs.

Az alkony még szürkébb lepedőt borított a falura; a fehér dombok mögül ólomszürke hófellegek tolongtak egymás hátán felfelé. Az este egész barna lett; a kiskapuk becsapódtak, az ucca néptelenné vált, csak a szembe levő, halvány lámpafénytől megvilágított ablakszemek kacsingattak bátortalanul, szemérmesen egymásnak.

A tehetetlen harag ráfeküdt a falura; fojtogató karjai benyúltak a kéménylyukakon s megszorongatták az asztalok körül ülő lehorgasztott fejű, szóttalan emberek torkait. Tehetetlenül fetrengtek az elfojtott harag szorító markai között.

Szóke Antal ott ült a viaszkos-vászonnal leterített asztal mellett a karoslócán. Két öklére támasztotta felborzalt fejét és szóttalanul bámult a ház sötét sarkába. Hallgatott, mint forró nyári jégfelhő, de lelkében vakítóan ugráltak a villámok, majd végtelen dörgések zavarták fel a tudatalatti sűrű erdő gondolatvadjait s tudata aljáról ismeretlen madarak röptentek fel a fák csúcsai fölé és éles víjjogással keringtek hideg zúzmarás lelki erdeje fölött. Vadul lobogó szemei árulták el azt a rettenetes háborgást, ami dúlt lelkében. Kínos ráncok vonaglottak végig pirosas teltarcán. A bírói tisztségtől való elesése, rettenetes bukása lelkében egy felbúzló útálatos fogalommal kezdett alakulni. Torkát görcsösen megmarkolta a düh, mint örvnélküli juhászkutyáét a csikaszk farkas. Érezte, hogy éhes

fogait torkába vájta a harag. Felhördült, mint szűgyön szúrt paripa. Kibuggyant megvonagló izmoktól kerített száján a fekete bűzös vér: a szitok. Felvágta fejét sebzett vadként s felordított fájdalomában:

— Elbuktam a...!

Aztán elernyedtek lélekizmai, rettenetesen félelmes csend állott be a felzaklatott lelkű emberben...

A megvetett ágyon ülő kisfia félve kuporodott le s dideregve húzta magára a dunnát. Megfagyott az imádság az ajkán...

A tűzhelynél forgoló asszony összerendezte a fájdalmas ordításra. Mint nóstényoroszlán, akart odarohanni párjához, hogy legyőzze közös ellenségüket, hogy magához ölelje a megszurkált emberpárját, de nem mert meg se mozdulni, csak nézte-nézte fuldokló párját, szinte látta a torkából folyó fekete vérpatakat. Nem mert odamenni; nem ment oda, hanem felemelte szeméhez kötényét és azzal itatta csorgó könnyeit. Míg szipogni sem igen mert, csak kavarta erősen a hagymászsírt a vason.

Nézte könnyfátyolos szemmel urát, már nem is a testét, az anyagtestét látta, hanem a lelkét, mely mint homokgödör nagy zuhogással omlik össze. Aztán olyannak látta, mint egy hatalmas téglapalotát, melynek teteje kigyúladt, a falak kormosan, üszkösen, füstölögve zuhannak a mélybe irtózatossággal, port, füstöt, égő zsarátnokot szórva szerteszét.

A gyermek az ágyon ijedtre nyitott szemmel bámulta apját...

A férfi feje az asztalra esett hatalmas-puffanó zuhanással; két ökölbe szorított kezészára úgy meredt felfelé, mint fekete széné pörkölődött szarufa leégett háztetőn.

A harmincéves férfi a fájdalomtól összetört. Fuldokló zokogás keresett utat magának forró torkán, melyet a férfi teljes erejével visszakényszerített. Irtózatossággal keletkezett belsejében. Még gyerekkorában sem tudott sírni, most sem bírt. De a fájdalom annyira felhasgatta lélekugráját, hogy a felhasgatott barázdából, mint tavaszvégi hólé piszkos pocso-lyákból, úgy folydogált keserűségének hóleve is szeme felé. Egyszer csak a könnyáradat utat tört magának s feltartóztatlan robajjal zuhogott, ömlött a zsilipen. Az asztalon tócsában állott a verejtékkel összefolyt könnyű. És mint elvonuló hólé után felzöldel a barázdák ölén reménytel-
keltő zölddel a búzakelés, épügy megtisztult Szóke Antal lelkiföldje is a rajta átzuhogó könnytenger sárga. agyagos vizétől.

Kezefejével és lajbiujjával kitörölte szeméből kétfelé a férfigyenge-
séget s hirtelen akarattal felállott. Az asszony lesütötte szemét, azt hitte, hogy most vele fog veszekedni.

— Hát megbuktam, asszony!

— Jaj, Istenem! — rohant férje mellére s átölelte nyakát.

A férfi erősen magához szorította feleségét, hogy szinte ropogott a gyenge asszonyi csont.

A gyermek az ágyon könnyes szemmel felmosolygott...

— A bátyám bora, meg a jegyző megbuktatott.

— Hogy a... — szorította össze fogát a sovány asszony.

— Szóke János a bíró!

— A te kedves jó testvéred, annak a patrac Julisnak az ura? Jajj!!

— Az én bátyám buktatott meg; még másodszor is rávágott a bíróságra!

Az asszony elkezdett zokogni, jajveszékelve borult az ura vállára, úgy sírt, hogy még Szőke Antalnak kellett megvigasztalni. Az asszony magát síratta.

— Ne bőgj már... — szorította meg a sovány asszony két gyenge vállát s eltolta magától.

— Hogyne rínék, mikor nem lehettem biróné; még rám se fog ezután nézni az a mocskos Julis.

— Te se nézz rá!

Azonban az asszony tovább szipogott, jajgatott.

— Hallgass már el, mer én látok hozzád! Aggy enni!

Az asszony letörülte könnyeit s tálalni kezdett. Hamar ott párolgott a pergelt leves az asztalon, de a férfi nem nyúlt hozzá.

— Hát egyél!

— Nem kell!! — igen jóllakottnak érezte magát.

— Mér?

— Azér!

Az asszony bámult; a férfi felállt; fejére csapta sapkáját, kiment.

A barna éccaka szórta a havat. A pincék felől duhaj nóta hallatszott. A férfi fülelt. A bátyja pincéje felől kullogott a nóta. Szőke csak állt. Testét zsibbadás fogta el; megborzongott. Aztán megint fülelt. Két füle a pincékig nyúlt s hallott mindent. Hallotta a részeg kiállításokat; Éjjen Szőke János! Éjjen az új bíró! Megbukattuk a Szőke kölyköt!

A férfi csak állt.

Már nem tudta, mi történik vele. Minden felől azt hallotta: Éjjen Szőke János! Éjjen Szőke János! Antal megbukott... megbukott...!

Ezt ordította a falu, ezt kiabálta a portája, a háza, az udvaron a fák, a disznóól, a csűr, a moslékos hordó, — minden, minden: Megbukott Antal, éjjen Szőke János!

Berohant az istállóba, ott is hallotta; a tehének azt bőgték, a lovak ezt röhögték, a kutya ezt ugatta: Éjjen Szőke János, Antal megbukott!

Az istálló ajtó mellől felkapta a vasvillát és nyitvahagyva maga után az ajtót, vasvillával rohant végig az udvaron...

Az ablak alatt megtorpant... Bent a fia fennhangon, forrón imádkozott: „... aggyon Isten jóéccakát Édesapámnak... Édesanyámnak... János bátyámnak...”

A nagy embert földhöz kötötte az imádság. Rohanni akart, de nem bírta lábát megmozdítani. Képzetele pedig dolgozott erősen.

Képzületben rohant, rohant, sapkája kirepült fejéből, haja mint borzas sörény táncolt a fején, de ő rohant a pincék felé.

A bátyjáiék készültek hazafelé. Látta, hogy a négy cimbora összefogózva dalol, alig állnak a lábukon.

Képzületben akkor érkezett oda, mikor bátyja égő gyertyával csukja az ajtót.

— Várj csak, János bátyám!

— Mit akarsz öcsém? — fordítja fejét hátra az új bíró.

— Hát ki a bíró?

— Én, Szőke János!

— Te-e? — hördült fel Antal gondolatban.

A négy részeg ember egymásra zuhant. Ő pedig szemben állt a bátyjával.

— Te-e? — ismételte még egyszer Antal; felemelte vasvilláját s fejbe-
vágta vele az új bírót, a bátyját.

Az égő gyertya, mint üstökös hullt ki János kezéből, a kövér test pedig lezuhant a földre. A kiszökkenő vér az Antal csizmáját locsolta.

A négy részeg csak röhögött, eltorzult képpel röhögött.

Szőke Antal pedig képzeletben rohant haza felé a faluba. A friss bóba taposott nyomai, fekete véres nyomai kergették, úzték, szaladtak utána. Minél jobban rohant Szőke Antal, annál több véryom futott utána, kergetve, üldözve a gyilkost, a Kaintestvért...

A falu végén Szőke Antal ordítani kezdett:

— Nem bukott meg Szőke Antal, nem bukott meg!

A nyomok egyre kergették.

— Szőke Antal az új bíró!

Gondolatban berohant a feleségéhez, eszelősen ugrott neki.

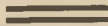
— Bíró vagyok, bíróné vagy...! Nem érted?!

Megmerevedett szemekkel röhögött... röhögött az új bíró.

Megborzongott az ablak alatt. Egy pár pillanat alatt lélekben végig-
élte a Kainátkot, a testvérgyilkosságot. Lelkébe hasított kisfia imádkozó hangja: „... agyon Isten jóéccakát Édesapámnak... Édesanyámnak... János bátyámnak...“ Megragadta lelkét a kisfia. Összerázkódott. A vasvillát nagy ívben hajította ki reszkető kezéből és lassan betámolygott a házba. A kisfia ott ült az ágyon; összekulcsolt kezekkel imádkozott.

— Én édes, aranyos kicsi fiam! Megmentetted a bátyád életét, meg az én üdvösségemet!

A nagy ember lezuhant az ágyra a fia imába merevült kezére és fuldokló zokogással sírt... *Hegedüs Imre.*

Vasárnapi dalok.

Tóth Gusztáv.

Nekem nincsennek rongy, hitvány pénzért
táskolt

hétköznapi dalaim;

én nem adtam el magamat aranyakért:

az én verseim mind vasárnapi dalok.

Az élet ma hiába unott hétköznap:

szenny, robot, jaj, lázongás:

az én lelkemben örök a vasárnap:

Isten-hívés, Béke, Szeretet és Bűnbánat.

Az én lelkem egy földre hullt égi lakos...

kell, hogy e sós földön is

éljenek fehér, szent Krisztus-szikrák:

én fehér álmú ideák papja vagyok...

Sorsom ne bánjátok: szenvedek eleget,

az én kenyerem sótlan,

az útam: hosszú kálvária-járás;

e véres világra én csak azért jöttem

hogy írtsam a gazt, hogy mint magvető,
szórjam

az áldott Krisztus- magot...;

jöttem, mint lantos, bús hétköznapokon

dalolni fehér vasárnapi dalokat...

Nincsen is nekem rongy, hitvány pénzért
táskolt

hétköznapi dalom, — én

az Isten hív munkatársa vagyok...;

...az én verseim mind vasárnapi dalok.

Pataki tartomány a Cserkész Államban.

(2. rész.)

Bábeli nyelvzavar.

Világjamboree. Közhasználatban levő egyéb elnevezései : „jámbor-e“, legjobban : zsambóre“, valóban azonban : dzsembori. De maradjunk csak a fenti magyar elnevezésnél : bábeli nyelvzavar. Bábeli nyelvzavar Kr. u. 1933-ban. Lényegesen különbözik ez a Kr. előtti Bábeltől. Mert akkor : „Mind az egész földnek *egy* nyelve és *egyféle* beszéde vala és mondá az Ur : Nosza szálljunk alá és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét“ (I. Mózes 11.). Itt pedig : Mind az egész földnek *más* nyelve és *sokféle* beszéde vala és mondá az Ur : Nosza szálljunk alá hozzuk egységre ott nyelvüket, hogy megértsék egymás beszédét. És valóban meg is értették. Legtöbbször nem angolul, németül vagy franciául, hanem a szeretet, a barátság, a szolgálat grammatikájával.

Itt is épült Babel tornya. Kik építették és hogyan építették? Büszkén vallhatjuk, hogy az épület alapkövét magyarok alkották. Magyar fundamentumra épült fel az új Babel. És ebben a fundamentumban egyik téglá volt a Pataki Tartomány. Ezen a biztos talajon azután, szinte órák és percek alatt nőtt, az ég felé emelkedő alkotás. Uccák, terek létesültek és a lakókkal együtt beköltözött a jókedv, az erdő zsongása mellé az élet ezerszínű pompája. Mindenütt munka, sietség. Most épül az új Babel városa.

A legelső szó, amelyik mindenki számára a megértés gazdag lehetőségét tárja fel : a „csencs“. Csak egyetlen közös szó a harmincezret számláló városban és mégis alkalmas beszélgetésre, barátságok létesítésére. Egy fekete jamaikai és egy magyar állanak egymással szemben. Két világ. Átható szemekkel fürkészik egymást. Valamin megakad tekintetük, összemosolyognak és ujjongva kiáltanak fel mindketten :

— Csencs !

És megvan az alku. Legtöbb esetben azonban a kicsiny jelvényvel, síppal, nyakkendővel, inggel és nadrággal, mint csencstárgyakkal együtt „elcsencselődtek“ a szívek is. Láttunk osztrákokot, franciát, skótot, hindut és magyart összeölelkezve, vidám beszélgetés közepett sétálni. Az új Babelben mindenki megértette egymást.

A felépült és az ünnepélyes keretek között megnyílt torony egyik szobáját alkotta a patakiak KIE sátra. Másszóval társalgó, vendégszoba, információs iroda, ebédlő, mosdó, tanácsterem. Egyszóval nappali. (Melegedőnek, a nyári hőség miatt, legfeljebb csak a barátság szempontjából nevezhetjük.) Ebből a sátorból keltek útra a tábori levelek. Cserkészmamákhoz, papákhoz, rokonokhoz és ideálokhoz. (Mert mindenki tudja, hogy van cserkészideál is. Az emberebb ember és magyarabb magyar ideálja.) Törzsvendégei természetesen a mi sátrunknak is akadtak. Volt egy becses törzsvendégünk. Egyesek „Zsán“-nak, a többség pedig Jánosnak titulálta. Származására nézve francia. Eleinte vajaskenyérrel csalogattuk be, de azután úgy odaszokott, hogy valósággal magánirodát nyitott a sátor egyik sarkában. Kiegészítette még az asztaltársaságot egy dán, meg két lengyel. Jobban ki sem tudtuk volna választani a nemzetisége-

ket. Először ők beszéltek és mi bólongattunk. Majd megfordítva, mi beszéltünk, ők helyeseltek. Csodálatosan mindenben megegyezett a véleményünk. Nem volt egyetlen ellentétes vagy ellenvető szó sem. A magyarok különben hamar megtalálták a hangot, amellyel meg lehet puhítani a szíveket. A lengyel egyetlen „csu-váj“ kiáltásra elhúzta a szájaszélét. A finn áhitatos fizimiskát vett fel ha a „Kultanikukku“ dallamát meghallotta. A francia kemény szíve meglágyult, ha az öreg szakácsunk elkészítette nekik a káposztástésztá elöttünk eddig ismeretlen összeállítását. (A szó valódi értelmében össze volt állva, de azért ízlett.) Egyedül csak az amerikai volt sokszor tul elegáns és tulkimért. Egy amerikai csencs-nyakkendő fogalomszamba ment. De azért a pataki képezdészek ilyenekkel is dicsekedhettek. Dacára azonban mind eme előfeltevéseknek, a legkedvesebb cserkészélményem mégis amerikai atyánkiával játszódtott le.

Önelégedetten üldögéltem a vonat egyik harmadosztályú szakaszában, az utazóközönség kíváncsi tekintetének pergőtüzében. Egyszer csak beállít egy amerikai cserkész. Rendes, jófajta amerikai cserkész. Piros nyakkendő, vasalt nadrág, extra hátizsák. Semmi kétség, kifogtam a szerencsét, együtt utazhatunk. Köszöntjük egymást illendően. Kezet is szorítunk, mint régi jóbarátok. Megkérdezi:

— Parlez vous Francaise?

— Non, Komám! Non!

— Tovább kérdez:

— Speak you English?

— Hát mán azt inkább. One little.

— Megint nem hagy békét:

— Sprichst du Deutsch?

— Igen! Örülök hirtelenjében. Jawohl!

Persze tolmácsolni is kellett az utazóközönségnek a fentebbi beszélgetést. Hirtelenjében elmondom hát, hogy szerencsénk van, mert egy eleven amerikai cserkészzel utazhatnak, aki egy szót sem tud magyarul, én azonban hajlandó leszek beszélgetésünkből valamit tolmácsolni.

Megindul a diskurzus. Természetesen német-angol hamisítatlan keverékben. Áhitattal figyel mindenki. Némelyeknek szája marad tátva, másoknak a pipa is majd kiesik a szájából. Közben győzedelmesen tolmácsolom a vallomásokat. Egyszer csak megszólal az én atyámfia:

— Ej, pajtás! Hagyjuk ezt a nyögdecselést. Beszéljünk inkább magyarul.

Először csend. All-lefittyenés. Azután írtózatossá hahota. Elpirulás, majd harag. Ezután következett volna a balfenéken való elillanás, de ez nem illett cserkészhez, tovább kellett hát folytatni a küzdelmet. Első pillanatra persze mindenki arra gondolt, hogy egy csencs-cserkészzel van dolgunk. De a helyzet nem így állt. A magyar csevegés nyomán azután jobban megtudtuk érteni, hogy az én Cseresznyés Károly barátom amerikai. Huszonnyolc éve laknak Amerikában és a szüleitől tanulta meg a mi zengő nyelvünket. Jelenleg épen Taktaszadára utazik az eddig még ismeretlen nagymamája felkeresésére.

A leforrázásból felüdülés, az első haragból barátság, a nyögdecselő beszélgetésből azóta testvéri levelezés lett. Így talált egymásra két magyar. Pedig az egyik a földteke egyik, a másik a földteke másik felén éli napjait.

A honfoglalás sikerült. A magyarok új területeket hódítottak idegen szívekben. A Cserkész Állam eltűnt ugyan, a Pataki Tartomány is visszahúzódott ősi várába, de a bábeli nyelvzavarban emelkedett toronyi ifjú szívekből építve, igazságért, szeretetért, megértésért állandóan Isten felé, az égre mutat.

Vége.

Palumby Gyula
theológus.

VONATON.

A vonat szaladt velünk és szokatlan élesen kattogott. Kettlen ültünk a kupében. Utitársam egy szörnyű csunya kövér úr volt. Évszámait tekintve harminckörűlinek becsültem, annak ellenére, hogy meglehetősen őszült már. Arca gyűrött, ráncos volt. Szeme szúrós. Termete valamivel haladta csak túl a közepes mértéket, inkább szélessége volt durván szembetűnő. Egyáltalában véve mit szaporítsam a szót: utitársamra a legnagyobb jóakarattal sem lehetett ráfogni, hogy kellemes arcú, tetszetős külsejű férfi. Ellenkezőleg azok közé a ritka példányok közé kell soroznom, akiket minden lelkiismeretfurdalás nélkül tudnék gyűlölni. Bágyadt szomorúsága mögött bujkált valami néma sértegetés, valami kihívó ellenséges gondolat, érzés. Ezt világosan észre is vettem. Tüntetőleg bujtam az ablak mellé és kinéztem rajta. Alkonyat szállt a faluk felett. Bársonyba takarta az őszi vetéseket. Jó volt így nézmem a halál életre készülő csendes bizonyágtevését: a vonatok őszi földek melletti rohanását.

Utitársam egy nagy pesti ujságba bújt, láttam kegyetlen száján, hogy örül a gyilkosságnak, ami itt vagy ott, de valahol csak történt. Lázadni kezdett bennem a düh. Hogy lehet valaki ennyire vérengző, ennyire állati vérszomjjal telített? Míg irtotta az ujság betűerdejét egyszer sem emelte fel tekintetét. Nyugodtan dúlhatott hát bennem személye ellen irányuló forradalmam. Világosan éreztem, hogy mi kettlen még veszekedni fogunk itt a kupében. Úgy is helyezkedtem el, hogy valamiképen, akármi is történjék, készen álljak. Ballábamat kissé hátraraktam, jobbat előre. Jobbkezemet szabadon engedtem, hogy villámgyorsan a helyzet magaslatán lehessenek. Mindezeket az óvatos előkészületeket olyan természetesen vettem, mintha valaki, mondjuk, a keztyűjét lehúzza mielőtt kezét mosná. Mialatt ezeket a védekező mozdulatokat tettem, szemem egy pillanatra sem hagyta el a kövér, kellemetlen úr arcát. A szem a lélek tüköre, jutott eszembe s én — bármennyire hunyorgó, szúrós szemmel is rendelkezett utitársam — éberem és szakadatlan figyeltem az esetleg bekövetkezendők miatt. Órák hosszat rohant velünk a vonat, én már egészen kifáradtam ebben a néma lesállásban. Lábam megémbereedett, jobbkarom elfáradt, szemem fájt, de azért minden erőm latba vetve csak kitarítottam életvédelmi elhatározásom mellett. Meg is lett elhatározásom jutalma. Nem emlékszem — de valamelyik állomást elhagyva — ekkor már este volt — utitársam hirtelen felugrott és tüzes szemmel rám nézett. Szívem a torkomban éreztem, a félelem a mellemre tenyerelt, lélekzeni is alig bírtam. Utitársam néhány percig dermedten állott. Biztosra vettem azon

gondolkozott: hogy öljön meg. A nyakamat tekerje-e ki, vagy csontos, hatalmas öklével, mint egy taglóval egyszerűen csak úgy leüssön. Görscsős erőfeszítéssel minden erőmet jobbkaromba összpontosítva vártam, vártam és vártam. Óráknak tündek fel ezek a pillanatok, ezek a percek. Hirtelen a megzavart szív villódzásaként képek tolakodtak fel szemem elé. Láttam magam ravatalon, aztán felködlött magam előtt egy sudár délceg pap alakja... búcsúszó... virágok. Síró anyám. Rokonság. Barátok. Leírhatatlanul kegyetlen érzés fogott el ekkor...

A továbbiak úgy értek, mint egy álom.

Utítársam kegyetlen, dühös arca sirásba torzult.

Szúrós, vérre vágó szemét sűrű könny borította.

Szája remegve mondta:

— Uram mondja fájt már önnek a foga? Ha nem — boldog lehet, mert ennél nagyobb kín a világon nincs! *gróf Haller Gábor.*

I S K O L A I Ö N K É P Z É S.

Sokat hangoztatott vád az iskolák ellen, hogy nem nevelnek az életre. Nem azt akarom most fejtegetni, hogy mennyiben van igaza, vagy egyáltalán igaza van-e ennek az állításnak, csak arról szeretnék egy pár szót szólni, hogy milyen lehetőségek vannak itt az iskolában arra, hogy az ifjúság előkészítse magát az élet küzdelmeinek megharcolására.

Első ilyen lehetőség az önképzőkör arra, hogy több szempontból képezze, nevelje magát az ifjúság. Tudjuk, hogy milyen nagy jelentőségű dolog az életben a biztos fellépés, a jó megjelenés. Ma, amikor egy-egy hivatalért valóságos élet-halál küzdelmet kell folytatni, nem egyszer megtörténik, hogy a jó megjelenésen múlik az állásba jutás, a kenyér kérdésének megoldása. Amikortól már meg kell szoknia egy ifjúnak a nyilvánosság előtti szereplést, rendelkezésére áll az önképzőkör. Mert az önképzőkörnek elsősorban az ugyan a célja, hogy ki-ki a maga tudását és tehetségét gyümölcsöztesse a köz hasznára, de emellett célja az is, hogy alkalmat szolgáltasson mindenkinek a tömeg előtti szereplés, fellépés gyakorlására. Meg kell szoknia továbbá mindenkinek, hogy alávesse magát a kritikának, mert az életben úgy is lépten-nyomon ki van szolgáltatva, és a kritika, amelyet az életben kap, legtöbbször nem is jóindulatú.

Az önképzőkörben azonban távolról sem merül ki az önképzés feladata. Az iskola nem adhat meg mindent, amit pedig meg kell szerezni az iskola falai között. Sok olyan dolgot, amely nélkülözhetetlen az életben, mindenkinek saját magának kell megszereznie. Legfontosabb ezek közül az akaratérő fejlesztése, és a szilárd jellem elérése.

Akaraterő nélkül semmi az ember. A tehetség és tudás csak holt értékek, ha hiányzik az erős akarat, amely azt gyümölcsöztetni is tudja. Sőt nagyon gyakran káros is lehet a két kiváló tulajdonság akaratérő hiányában, mert a nagy tehetséget és tudást nagy bűnök elkövetésére és gonosztettek zseniális kitervelésére is fel lehet használni. Az akaratnélküli

ember tehetetlen báb, akít az élet árja magával ragadhat a legsötétebb felhőkbe. Elindul az élet beláthatatlan útjára, de sohasem tudja, hogy tehetetlensége milyen veszedelmekbe, milyen mélységek fenekére taszítja.

Az akaraterő fejlesztése egy ifjúkor feladata. A fát is addig lehet hajlítani, amíg fiatal. Ha már megvényült, könnyen töréssel járhat a hajlítás.

Életünk pályáját egy veteményes kerthez hasonlíthatjuk, melyben a veteményezés ideje az ifjúkor. Hogy mit fog teremni az élete kinek-kinek, azt már ifjúsága megmutatja. Ha valaki semmit sem vet, akkor sem marad üresen az élete. Felveri azt magától is a gyom, a gaz, a bűnök sokféle hajtása, s ezek annál gyorsabban nővik be egész életét, mert semmi sincs, ami megakadályozza fejlődésükben.

Ha nemtörődömséget, lustaságot, könnyelműséget, könnyű sikerek hajszolását veti valaki, akkor az életét sulyos teherként fogja hordozni, és a halál várva-várt boldog megszabadítója lesz.

Nem könnyű dolog szilárd jellem birtoklásába jutni. Hosszú és fáradtságos gyakorlat az ára. De a nehézségek között található az ember segítő és erőt adó támaszt az Isten Igéjében. Senkinek sem kell ezért messze fáradni. Kéznel van. Az iskola is számos alkalmat nyújt az áhítatok, bibliakörök, reggeli istentiszteletek, vallásos egyesületek által arra, hogy olyan erők birtoklásába jussunk, amelyek elsősorban adnak szilárd kitartást az élet forgatagában. Mert amilyen szükséges dolog a kellő tudás megszerzése, éppen olyan, sőt még szükségesebb a hitbe való elmélyülés. A harmonikus élet két fontos tényezője a tudás és a hit. Az iskola mindkettő elmélyítését szolgálja. Megadja a tudásnak egy bizonyos fokát, amit megadhat. A speciális továbbképzés, amire kinek-kinek hajlama van, az már az egyén dolga. Azonban a mód és alkalom megtalálható erre is.

A vallásos érzés ápolását is több módon és sok alkalom által segíti elő az iskola. Akiben megvan a lelkesedés, munkakedv és erős akarat az életre való felkészüléshez, az megtalálja és felhasználja ezeket az alkalmakat.

Nem az iskolában, vagy más kívül fekvő okokban kell tehát a fogyatkozást keresni, mert megadja a lehetőségeket az önképzésre, csak fel kell használni azokat.

Ruszkay Endre.

FALU-FALUSZEMINÁRIUM.

Szeretném látni olvasónk arckifejezését, hallani megnyilatkozását, midőn elolvassák az új rovat címét. Örömmel látott rovat lesz-e, vagy megrovott rovat?! Hányan mondják: hála Istennek; hányan mondják: már megint!

A háború után fokozott mértékben fordult az érdeklődés a falu felé. Sokat tanult ez érdeklődésből úgy az érdeklődő, mint az érdekelt fél. Hol nagyobb lett az elidegenedés, hol nagyobb a megértő szeretet. Mindkettő okát az ismeretben, a teljes, vagy teljtelen ismeretben kell keresnünk. Honnan eredt az ismeret? Újságokból, könyvekből, személyes ta-

pasztalatokból, itt-ott elejtett nyilatkozatokból. Az eszményiesített, majd túleszményiesített falu és falusi ember helyébe bevonult a köztudatba a valóságos, majd túlvalóságos s épen ezért nem valóságos faluszemlélet. Építő, céltudatos munkát csak a valóság talaján, de csak az eszmény szemmeltartásával lehet végezni. Természetesen józanon, *lélekkel*.

Ezekkel a tényekkel számolt dr. Újszászy Kálmán teológiai tanár, amikor mintegy 20 ifjú teológus számára faluszemináriumot nyitott. Cél: a valóságos falu megismerése. Hogyan: irodalmi — szépirodalom és tudományos irodalom — forrásokból és közvetlen tapasztalatszerzésből, adatgyűjtésből. Közelebről: a szeminárium minden tagja elolvasson egy — közösen megállapított — faluval foglalkozó szépirodalmi, vagy tudományos könyvet, melyet részeire szedve boncolgatunk, megtárgyalunk a minden héten egyszer tartott összejövetelen; a szeminárium minden tagja kimegy — rendszeren kettőnként — egy faluba, vagy egy tanyára és ott mindent megfigyel, a falura vagy tanyára vonatkozó minden adatot — előljárók szíves támogatásával — feljegyez, munkájáról a szemináriumban beszámol. Eddig végzett munka: egy tanyai, egy falusi kiszállás; két szépirodalmi (Szabó Pál: Papok, vasárnapok; Muraközy Gyula: Ébredő föld. [egy tudományos] Weis István: Magyar falu.) munka megbeszélése.

Messzeterjedő, lelkiismeretes munka. Emberé a munka, Istené az áldás.

K. I. th.

Kedves Olvasóink!

Lapunkhoz csekklapot mellékelünk. Kivánjuk, hogy ne legyen kellemetlen melléklet, de ne legyen elfeledett sem. Azok a kedves olvasóink, akik a múlt évben pontosan és előzékenyek voltak s beküldték előfizetéseiket ne tekintsék kérésünk jelét felháborodással, nem követelés, kedves Olvasóinkra bízunk az újabb áldozathozattal.

Örömmel és köszönettel nyugtázzuk a következő már beérkezett előfizetéseket: Dr. Eröss József Iharosberény: 5 P., Fekete László Eger: 1:50 P., Kisfaludy László Sárospatak: 10 P.

KIADÓHIVATAL.

M E G H Í V Ó

a Pataki Diákok Országos Szövetségének Budapesti Egyesülete a múlt évben elhunyt társelnöke *Rácz Gábor ny. honvédaltábornagy* emlékezetére f. hó 20-án hétfőn este 8 órakor a Gyógyszerész Kaszinóban (Aggteleki u. 8.) vacsorával egybekötött estét rendez az alábbi tárgysorozattal: 1. Elnöki megnyitó. Tartja: dr. Panka Károly orszgy. könyvtárigazgató, elnök. 2. Emlékbeszéd Rácz Gábor ny. honvédaltábornagy felett. Mondja: dr. Finkey Ferenc, a M. T. Akadémia r. tagja, Kuriai tanácselnök, az Egyesület társelnöke. Aki a vacsorán is részt óhajt venni, sziveskedjék azt 20-án délig elnöknél *okvetlen* bejelenteni. A háromfogásos vacsora ára, kenyérrel együtt 2 P. Budapest, 1933 nov. 7. Diáktestvéri szeretettel: dr. Panka Károly s. k. e. elnök., *Dakó István* s. k. e. titkár.

HIREINK

Főiskolánk a reformációi emlék-ünnepélyt a szokásos módon most is megünnepelte. Délelőtt Orbán József szénior imádkozott meleg hangon. Délután volt az ünnepély, melyen Boda Béla gimn. tanár mondott tartalmas beszédet a reformációról. Kórus számok, zenekari és szavalószámok tették élvezetessé a jól sikerült ünnepélyt.

Theológus irodalmiestélyt és táncmulatságot rendez december első hetében teológusaink felsegélyezésére a Hittanhallgatók Egylete. A különös gonddal összeállított program és a házi kezelésben működő büffé bizonyára a közönség meglegedésével és jótetszésével fog majd találkozni. Az estélyen Bibó Lajos, az ismert író fog szerepelni.

A Theológus Szövetség, Palumby Gyula országos elnök vezetése mellett nov. 4-én tartotta őszi kisgyűlését Főiskolánkban. Debrecenből, Pestről és Pápáról összesen 9 kiküldött vett részt a kisgyűlésen. Kisebb jelentőségű ügyek mellett foglalkozott a kisgyűlés a Segédlelkész Alosztály ügyrendjével, a teológus képzés kérdésével és végül megállapította a nyári teológus konferencia helyét és időpontját. A kiküldöttek másnap istentiszteleten vettek részt és urvacsorával is éltek.

A Főiskolai Kórus ötvenes létszámmal, ujult erővel kezdte meg munkáját ebben az esztendőben is és már eddig is régi multjához méltó sikereket aratott. A Kórus ifjusági elnöke: Palumby Gyula IV. th. (II. tenor). Protokántorok: Fiedler István IV. th. (I. tenor). Tóth Pál III. th. (I. bassus) és Kádár Zoltán IV. th. (II. bassus).

Gimnáziumunk I. „Rákóczy György“ Ifjusági Egyesülete hagyományos kerekék között alakult meg f. évi okt. 6-án. Működését a következő tisztikar vezeti: Tanárelnök: Bódy Dénes gimn. vallástanár, ifj. elnök: Kóris Lajos VIII. o. t., titkár: Kovács Zoltán VIII. o. t., jegyző: Szacsúri

István VII. o. t., pénztáros: Baksy Rezső VII. o. t., választmányi tagok a VIII. o-ból Kántor László és Kovács Ferenc, a VII. o.-ból Kajdy Béla, Técsy Janos, a VI. o. ból Nagy Endre, br. Vay Frigyes, az V. o. ból Barczy Gyula és Király Kálmán. Isten áldása kísérje és tegye gyümölcsözővé gazdasztoscélú munkáját!

A „Református Figyelő“ konferenciája Miskolcon. A „Református Figyelő“ november 3—4—5-én rendezte Miskolcon nagysikerű s a résztvevők számára élményekben gazdag konferenciáját. Az országnak minden részéből mintegy 160-an jöttek el e testvéri találkozóra s a vendéglátó miskolciak szeretettel fogadták házaikba a közléről s távolról jött testvéreket. A megnyitó Istentisztelet Farkas István püspök végezte nov. 3-án este 8 órakor. Igehirdetésében a konferencia programja tárult fel előttünk: mit tékoztam s mit kell tennem azzal, ami megmaradt? Pusztulás mindenütt. Sokat veszített a haza, család és egység. De a vihar nem tört össze minden kalászt. Van még alap amire építeni lehet.

November 4-én d. e. 9 órakor dr. Viktor János végezte az áhitatot s a tékozló fiú példájában reámutatott a pusztuló magyarság tragédiájára. Bűnbánat és alázat az, ami a tékozló nemzetet visszaviszi Istenhez. Majd dr. Vasady Béla tette öntudatosabbá azt a szomorú valóságot, amely a bőséges és gazdag hozzászólásokban is megnyilvánult, hogy mily sokat s mily sok téren vesztett református egyházunk. A hozzászólásoknak mindegyike csak a szomorú tényről, a pusztulásról, az erőtleneségről való bizonyágtétel volt. Frappánsan jegyezte meg dr. Ravasz László, hogy hiányzik a lélek. nincs ami tartalmat adna. Ezután Szentpéteri Kun Béla és Muraközy Gyula vezették be azt a megbeszélést, melynek tárgya az volt, hogy „mit vesztettem én?“ Nagyon szép és lélekbe markoló volt őszinte bizonyágtételeiken át meglátni azt, hogy egy-egy életet kezdő kálvinista ifjú mily küzdelmek, lelki hullámzások árán ér el a virágbafeslés, az önfeláldozó férfiúság tiszta látásának koráig. —

Délután dr. Enyedy Andor és Szabó Imre tartottak előadást arról, hogy „mi maradt meg nekünk?” Megmaradt a két legnagyobb realitás: Isten és a Sátán. Este a Kossuth-utcai templomban volt áhítat, amelyet dr. Domján János végzett.

November 5-én volt a konferenciának legmozgalmasabb napja. A délelőtti igehirdetéseket vendég lelkészek végezték, s azután fél 12 órakor a „Korona” szálló nagytermében rendezett a konferencia vezetősége nagyszabású matinét. A bevezető beszédet farkasfalvi Farkas Géza főgondnok mondotta. Frappánsan mutatott rá a legaktuálisabb kérdésre, küzdeni minden erőnkkel, imádkozó lélekkel az Istent s hazát lerombolni kívánó szervezetek ellen. S ehez a munkához „akarat erős, kemény gerincű generáció kell a puha nemzet helyett”, amelyik Isten kegyelméből Krisztussal induljon el az egyetemes papság útján az „actio reformata” érdekében. Ezután Ravasz László dr. tartotta meg „A magyar sors mérlege” címen mindenki figyelmét lekötő tartalmas előadását. Reámutatott, hogy a nemzetnek, mint élő szervezetnek meg van a tér és korhatára. „Nincsenek hallhatatlan nemzetek.” A nemzet szeretete magával hozza a halál kockázatának érzését is. A magyarság mindaddig átugrott a halálponton, „A magyar élni sokszor nem tudott, de meghalni sem tud úgy egy nemzet sem, mint a magyar: édesen és keserűen dalolva”. A magyarság halála nem egyszerre jön. Lassan halad a vég felé s így fejt ki csodálatos energiáit. A magyarságnak hivatása van. „Ez a világ üres és vas volna magyar nélkül.” Magyarnak lenni hivatás, küldetés. S ezt csak úgy tudja betölteni a nemzet, ha új tartalmat nyer a lélek erőiből, ha ennek nyomán tett és munka fakad, ha a „te” ügyed az én ügyem lesz. Így lesz a magyar az „igen és tett” nemzete. — A matiné sikerét emelte Kóré Endre operaházi tag éneke, melyet művészi zongora játékkal kísért Becht József miskolci tanár. Az ünnepélyt Pósa Péter köszöntő szavai fejezték be. — Délután volt a konferencia utolsó ülése, melyen Nádházy Bertalan ma-

gyarázott bibliát „Mit tegyünk mi férfiak” címmel. Ezután Farkas István püspök tartotta meg szép búcsúbeszédét az „üzenet és visszhang”-ról. Pontosan és áttekinthetően vázolta a konferencia eredményeit. Elvesztek a mulandók. Megmaradt az Isten. S a győzelemhez Isten és Te épen elég. Az Isten hív s mindenkinek kötelessége magát f. lajánlania, sőt a Krisztusért meg is halnia. A lélek mindig rezonál Isten szavára s mindig az igazat mondja. S záradékul a leányegylet tagjai szeretetközösségben eltöltendő teára hívták meg a konferencia tagjait. *B. S.*

A vajdácskai KIE vezetőképző konferencián meglátszott, hogy református ifjaink leszámoltak a régi élet szépnek mondott beteg szokásaival és életüket s magukon keresztül az egész életet újjá és széppé az evangélium által akarják tenni. Vezéregyjük I. Kor. 16: 13.

A sárospataki Leányegyesület fiatal vezetőjük élén fiatalos erővel fogott hozzá ezévi munkásságához. Ezen a héten az imahét forró láncába kapcsolódtak bele, mert érzik, hogy az imádságnál nincsen hatalmasabb erő.

A sárospataki KIE azzal a gondolattal gyűlt össze ebben az évben, hogy hiányzó testvéreiket minden áron a maga kebeléhez fogja ölelni. Az imádság és szeretet fegyverével kihirdették az ostromállapotot: menjetek el az eltévelyedettekhez . . .

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

R. L. Kedves hangú cikke lapzártá után érkezett; a jövő számban közöljük. — **R. T.** Cikked anyagtorlódás miatt kimaradt. Ki van szedve; a jövő számban jön. — **Tanítóképző:** Hamarabb küldjétek be írásaitokat. — **Falu sz.** Állandó falu rovatot nyitunk, várjuk a cikket. — **K. S.** Mi ujság, társszerkesztő Testvér, Helvéciában?

Kiadóhivatali vezetők: Kovács István és Fürjész István.

Kiadja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Nyomtatta: Kisfaludy László
a ref. főiskola betűivel, Sárospatakon.

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORÁNTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékosztály!!

! A diákság évek óta i folkarolt cipészre

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindennemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Állandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házcipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekben; minden létező színben legjobb minőségű **cipőkrém, lack-olaj, cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony természetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindennemű talpbetét-különlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

FIGYELEM!

FIGYELEM!

Ha olcsón és divatosan akar öltözködni, úgy ruháját

Feldmann Jakab

férfiszabó

elismert szabóműhelyében varrassa, Sárospatak, Kossuth-utca 21. szám, az udvarban. Műhelyemben a legújabb divat szerint készül **utcai-, alkalmi és egyenruha, továbbá féli-, átmeneti, raglán stb. kabátok.**

Minden e szakmába vágó munka a legpontosabban és jutányosan készül.

DIÁKOKNAK ÁRKEDVEZMÉNY.

FIGYELEM!

FIGYELEM!

Czeizler Izidor

divatüzletében

Sárospatakon állandóan beszerezhető:

férfi és női

divatárúk,

piperecikkek,

rövidárúk,

katonai

felszerelések,

előírással dlák-

egyenruházati

cikkek.

JUTÁNYOS ÁR.

Alapítva: 1906-ik évben.

MÜLLER ÁRMIN

szövet, selyem úri és női divat-nagyáruház

SÁROSPATAK.

Minden létező férfi és női ruházati cikkek legolcsóbb beszerzési forrása!!!

Férfi szövetek minden létező árban és minőségben, divat selymek, szőnyegek, paplanok, átvetők, függönyök, linoleumok. Férfi divatáruk: kalapok, ingek, nyakkendők, soknik, harisnyák, zsebkendők óriási választékban. Vászon áruk, férfikalapok, bőrkeztyűk és esőernyőkben gyári lerakat.

STERN IGNÁC URI SZABÓ

*Új öltönyöket mérték szerint készít. Kopottakat újakká varázsol.
Fest, tisztít, javít, vasala lehető legolcsóbb áron.*

Nyomtatványok

izléses kivitelben jutányos áron készülnek
a **FŐISKOLAI KÖNYVNYOMDÁBAN.**